

சுவிகரிக்கப்படவார்கள்

[1:6]

டெட் மற்றும் டாண் ஸ்பென்சர் ஆகியோர் தங்கள் வாலிப வாழ்வு முழுவதையும் அந்நியர்களின் உறுத்து நோக்கும் பார்வைகளுடனேயே வாழ்ந்திருந்தார்கள். 47 வயதான டெட்டும், 36 வயதான டாணும் குள்ளப் பிறவிகளாய் உள்ளனர்; ஆனால் அவர்கள் அந்த ஊனம் பற்றி விசேஷித்த எண்ணப்போக்கைப் பராமரித்து வந்திருந்தனர். தங்களின் உடல்ரீதியான வரையறைகளின் மீது கவனம் செலுத்துவதற்குப் பதிலாக, வாழ்வை மாற்றும் முடிவு ஒன்றை - தங்களுடைய சொந்த உடல் ரீதியான பிரச்சனைகளை விட அதிகம் பிரச்சனைகளைக் கொண்ட ஒரு பிள்ளையைத் தத்தெடுத்தல் என்ற முடிவை - மேற்கொண்டார்கள். கடைசியில், அவர்கள் தென் கொரியா மற்றும் தைவான் நாடுகளைச் சேர்ந்த ஊனமுற்ற அனாதைக் குழந்தைகள் நால்வரைத் தத்து எடுத்துக் கொண்டனர்.

டெட் ஒரு அமைதியான, ஆழ்ந்த யோசனையுள்ள மனிதராயிருக்கின்றார். (ஆனால்) டாண் உயிரோட்டமும் ஊர் சுற்றும் தன்மையும் கொண்டவராய் இருக்கின்றார். இவ்விருவருமே, பிள்ளைகள் - விசேஷமாக வேறெவரும் விருப்பம் கொண்டிராத பிள்ளைகள் - தங்களில் சிலர் நம்பிக்கை கொண்டால், தங்களைச் சிலர் அன்புகூர்ந்தால், தங்களுக்குச் சிலர், "நீ இதைச் செய்ய முடியும்!" என்று கூறினால், மலர்ந்து செழிப்பார்கள் என்று நம்புகின்றனர்.

உள்ளூர் சபைக்குழுமத்திலோ, பள்ளியின் ஒரு வகுப்பிலோ அல்லது அலுவலகத்திலோ, தத்தெடுத்தலினால் குடும்ப உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளவர்கள் எத்தனை பேர் என்று அறிய நேர்ந்தால் நாம் அநேகமாய்த் திகைப்படைவோம். உங்களில் சிலர் தத்து எடுத்தலின் மூலம் சகோதர சகோதரிகளைக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள். உங்களில் சிலர் தத்து எடுக்கப்பட்ட பிள்ளைகளைக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள். உங்களில் சிலர் தத்துப் பிள்ளைகளாயிருக்கின்றீர்கள்.

தத்து எடுக்கப்படுதல்/சுவிகரிக்கப்படுதல் என்ற ஒரே ஒரு வழியின் மூலம் மட்டுமே தேவனுடைய குடும்பத்திற்குள் வர இயலும். மனித இனத்தின் உறுப்பினராயிருத்தல் என்பது நீங்கள் தேவனுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராய் இருக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லை. தத்தெடுத்தல்/சுவிகரித்தல் மூலமாக மட்டுமே தேவனுடைய குடும்பத்திற்குள் வந்து சேருதல் ஏற்படுகின்றது.

புதிய ஏற்பாடானது தனித்தனியான மூன்று வசனப் பகுதிகளில், தேவனுடைய குடும்பத்தில் சுவிகரித்துக் கொள்ளப்படுதலின் பாடக்

கருத்தை எடுத்துரைக்கின்றது (ரோமர் 8:15, 23; கலா. 4:6; மற்றும் எபே. 1:6). இம்மூன்றுமே பவுலின் எழுத்துக்களிலேயே காணப்படுகின்றன. எபேசியர் 1:6, “தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படியே, நம்மை இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய்த் தமக்கு சவிகார புத்திரராகும்படி முன் குறித்திருக்கிறார்” என்று கூறுகின்றது.

ஓவ்வொரு கிறிஸ்தவரும் தேவனைப் பிதாவாகக் கொண்டிருக்கின்றார். நாம் சவிகரிக்கப்பட்டுள்ளோம். இப்பொழுது நாம் தேவனுடைய மகன்களாகவும் மகள்களாகவும் இருக்கின்றோம். இந்த உண்மையின் பிடிசுக்குள் வந்து, இதை நமது வாழ்வில் செயல்படச் செய்ய அனுமதித்தல் என்பது வாழ்வின் மாபெரும் அறைகூவல்களில் ஒன்றாக உள்ளது என்றே நான் நினைக்கின்றேன்.

வலியுறுத்தம் எங்கு இருக்க வேண்டுமோ அங்கு அதை J. I. பேக்கர் இட்டார்:

ஒரு நபர், கிறிஸ்தவத்தை எவ்வளவு நன்றாய்ப் புரிந்து கொள்கின்றார் என்பதை நீங்கள் முடிவு செய்ய/தீர்மானிக்க வேண்டும் என்றால், அவர் தேவனுடைய பிள்ளையாயிருப்பது என்ற சிந்தனையை எவ்வளவாய் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார் என்றும், தேவனை அவர் எவ்வளவுக்குத் தமது பிதாவாகக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதையும் நீங்கள் கண்டறியுங்கள். இந்தச் சிந்தனையானது அவரது ஆராதனை, ஜெபங்கள் மற்றும் அவரது வாழ்வின் முழுமையான வெளிச் செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றைத் தூண்டுவது இல்லையென்றால், அவர் கிறிஸ்தவத்தை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றே அர்த்தமாகின்றது.¹

மனித குலத்திற்கு அளிக்கப்பட்டவைகள் எல்லாவற்றிலும் மாபெரும் ஆசீர்வாதத்தை தேவனுடைய குடும்பத்தில் சவிகரிக்கப்படுதல் என்ற கருத்து விளக்கப்படுத்துகிறது.

சவிகரிக்கப்படுதல்: இதன் அர்த்தம்

பவுல், “... அன்பில் ... நம்மை இயேசு கிறிஸ்து மூலமாய்த் தமக்குச் (தேவனுக்குச்) சவிகார புத்திரராகும்படி முன் குறித்திருக்கிறார்” (எபே. 1:4, 6) என்று எழுதினார். கிறிஸ்தவர்களைக் குறிப்பதற்கு பவுல், “சவிகரித்தல்” (Gk.: *huiiothesia*) என்ற வார்த்தையை ஏன் பயன்படுத்தினார்? நாம் யாராய் இருக்கிறோம் என்பதையும் தேவன் நமக்கு என்ன செய்திருக்கின்றார் என்பதையும் புரிந்து கொள்ள, சவிகரித்தல் என்பது நமக்கு எவ்வாறு உதவுகின்றது?

பவுல், தம் வாசகர்கள் அவர்களின் உலகத்திலிருந்து புரிந்து கொள்வதற்காகச் சிலவற்றைத் தரவழைத்தார். சவிகரித்தலின் செயல்முறைகள் மனதை ஈர்க்கும் நிகழ்ச்சிகளாய் இருந்தன. அந்தச் சடங்கின் விரிவான விவரங்கள் அந்தச் செயலின் தீவிரத் தன்மையை குறைவாக மதிப்பிட்டன. சவிகரித்தல் என்பது முடிகின்ற பொழுது அது சவிகரிக்கப்பட்டவருக்கு ஒரு புதிய

அடையாளத்தை உருவாக்குகின்றது. இதை வில்லியம் பார்க்ளே அவர்கள் பின்வருமாறு விவரித்தார்:

சுவிசரித்தல் முடிவடைகின்ற பொழுது அது செயலில் நிறைவடைந்ததாக இருந்தது. சுவிசரிக்கப்பட்டிருந்தவர் தனது புதிய குடும்பத்தில் சட்டரீதியான மகனுக்குரிய எல்லா உரிமைகளையும் கொண்டிருந்தார், மற்றும் தமது பழைய குடும்பத்தில் தமக்கிருந்த எல்லா உரிமைகளையும் இழந்திருந்தார். சட்டத்தின் கண்களுக்கு அவர் ஒரு புதிய நபராயிருந்தார். அவருடைய முந்திய குடும்பத்துடன் தொடர்பான கடன்கள் கட்டுப்பாடுகள் யாவும் அவை ஒருக்காலும் இருந்திராது போல் அழிக்கப்படும் அளவுக்கு அவர் புதியவரானார்.²

தேவன் நமக்காக இதைச் செய்தார் என்பதை நாம் அறிய வேண்டும் என்று பவுல் விரும்பினார். நாம் சுவிசரிக்குப்படுவதற்கு முன்பு ஆவிக்குரிய வகையில் அடிமைகளாயிருந்தோம். நாம் பரிதாபத்திற்குரிய வகையில் கடன் பட்டிருந்தோம் - பாவத்திற்கு விற்கப்பட்டு, மரணத்திற்கு வீழ்த்தப்பட்டு, உலகத்தில் நம்பிக்கையற்றவர்களாய், தேவனற்றவர்களாய் இருந்தோம். நம்மை விடுதலை செய்ய, நம்மை இரட்சிக்க, நம்மை சுவிசரித்துக் கொள்ளுவதற்குப் போதிய அளவு தேவன் நம்மீது அன்பு கூர்ந்தார்!

தேவன் நமக்காக இதைத் தம்முடைய குமாரன் மூலமாகச் செய்தார். இயேசுவைக் குறித்து யோவான் 1:12, “அவருடைய நாமத்தின்மேல் விசுவாசமுள்ளவர்களாய் அவரை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் எத்தனை பேர்களோ, அத்தனை பேர்களும் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படி, அவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுத்தார்” என்று கூறுகின்றது. தேவனுடைய பிள்ளையாகும் அதிகாரம் எல்லா நபர்களுக்கும் கொடுக்கப்படுவதில்லை. இயேசுவின் மீது முழு நம்பிக்கை வைப்பவர்கள் மட்டுமே தேவனுடைய உண்மையான பிள்ளைகளாக முடியும்.

கலாத்தியர் 4:4, 5 வசனங்கள், “நாம் புத்திர சுவிசாரத்தையடையும்படி நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களை மீட்டுக் கொள்ளத்தக்கதாக, காலம் நிறைவேறினபோது, ஸ்திரீயினிடத்திற்கு பிறந்தவரும், நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழானவருமாகிய தம்முடைய குமாரனைத் தேவன் அனுப்பினார்” என்று கூறுகிறது. நாம் மீட்கப்படும்படிக்கும், தேவனுடைய குடும்பத்தில் சுவிசரிக்கப்படும்படிக்கும் தேவன் கிறிஸ்துவை அனுப்பினார்.

சுவிசரித்தல் என்றால் என்ன? அது அர்த்தப்படுத்துவது என்ன? சுவிசரித்தல் என்றால் கடந்த காலத்திலிருந்து விடுதலை என்பதாக உள்ளது. சுவிசரித்தல் என்பது அவருடைய பிள்ளை என்று தேவனால் உரிமைகோரப்படுவதாக உள்ளது. சுவிசரித்தல் என்பது நம்மை மீட்டல் என்பதை விடவும் அதிகமானவற்றை நமக்காகத் தேவன் செய்கின்றார் என்பதாக உள்ளது.

ஆபிரகாம் லிங்கன் ஒருமுறை, அடிமைகள் வாழுமிடமொன்றைக் கடந்து செல்லுகையில் ஒரு இளம் பெண் விற்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அவருடைய இருதயம் உருகியது. அவர் ஒரு விலையைக் கோரினார், கடைசியில் அவள் அவருக்குரியவரானார். அவர் பணத்தைக்

கொடுத்த பிறகு, அவளிடத்தில், “இப்பொழுது நீ சுதந்திரமானவளாய் இருக்கிறாய்” என்று கூறினார்.

அவள், “இதன் அர்த்தம் என்ன?” என்று கேட்டாள்.

லிங்கன், “இது நீ சுதந்திரம் பெற்றவளாயிருக்கிறாய் என்று அர்த்தமாகின்றது” என்று பதில் அளித்தார்.

“அது நான் எவ்வாறு இருக்க விரும்புகிறேனோ, அவ்வாறு இருக்கலாம் என்று அர்த்தமாகின்றதா?”

“ஆம், நீ எவ்வாறு இருக்க விரும்புகின்றாயோ, அவ்வாறு இருக்க முடியும்.”

“அது நான் எங்கு செல்ல விரும்புகிறேனோ, அங்கு செல்லலாம் என்று அர்த்தமாகின்றதா?”

“ஆம், நீ எங்கு செல்ல விரும்புகிறாயோ, அங்கெல்லாம் செல்ல முடியும்.”

அப்பொழுது, அந்த இளம் பெண் தன் கண்களில் கண்ணீர் மல்க, “அப்படியானால் நான் உங்களுடனேயே செல்வேன்” என்று லிங்கனைப் பார்த்துக் கூறினார்.

தேவன் அதையே உங்களுக்காகச் செய்தார். அவர் உங்களை விடுதலை யாக்கினார். அதற்கும் மேலாக, தேவன் உங்களைச் சவிகரித்து, தமது சொந்தப் பிள்ளையாக்கினார்.

சவிகரித்தல்: இதன் சிறப்புரிமைகள்

சிறப்புரிமை ஒன்று : தந்தையின் அன்பு

“... அன்பில் ... நம்மை இயேசு கிறிஸ்து மூலமாய்த் தமக்குச் சவிகார புத்திரராகும்படி முன் குறித்திருக்கிறார்.” சவிகரித்தல் என்பது நமக்காக தேவன் கொண்டுள்ள அன்பை வெளிப்படுத்துகிறது/விளக்குகின்றது.

நமக்காகத் தேவன் கொண்டுள்ள அன்பைப் புரிந்துணரத் தொடங்குவதற்குப் புதிய ஏற்பாடு நமக்கு உதவுகின்றது. இது நமக்கு அவருடைய ஆச்சரியமான அன்பை அளக்க இரண்டு அடிக்கோல்களைத் தருகின்றது. சிலுவை என்பது முதலாவதானதாக உள்ளது: “நாம் பாவிகளாயிருக்கையில் கிறிஸ்து நமக்காக மரித்ததினாலே, தேவன் நம்மேல் வைத்த தமது அன்பை விளங்கப் பண்ணுகிறார்” (ரோமர் 5:8). தேவன் எவ்வளவாய் உங்கள் மீது அன்புசூடுகிறார் என்பதை நீங்கள் அறிய விரும்புகின்றீர்களா? கொல்கொதாவைக் கண்ணோக்குங்கள். உங்களுக்கான தேவனுடைய அன்பை நீங்கள் அளக்க விரும்புகின்றீர்களா? கல்வாரியின் மீது கவனத்தை ஒருமுனைப்படுத்துங்கள்.

மகனாகும் உரிமையின் வரம் என்பது தேவனுடைய அன்பை அளப்பதற்கான இரண்டாம் அடிக்கோலாக உள்ளது: “நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளென்று அழைக்கப்படுவதினாலே பிதாவானவர் நமக்குப் பாராட்டின் அன்பு எவ்வளவு பெரிதென்று பாருங்கள்; ...” (1 யோவா. 3:1). சவிகரிக்கப்படுதலின் மூலம் நாம் அவருடைய அன்பை அனுபவிக்கின்

றோம். நம்மை இரட்சிக்கவோ, நம்மை மன்னிக்கவோ அல்லது நம்மை சுவிகரிக்கவோ அவருக்கு காரணம் எதுவும் இல்லை. அவர் (நம்மீது கொண்ட) அன்பினாலேயே இம்மூன்று செயல்களையும் செய்தார்.

ஆஸ்திரேலியாவில் உரை நிகழ்த்தும் பயணத்திற்காக ஒரு மனிதர் அந்நாட்டிற்குச் சென்றிருந்தார். ஒரு நாள் காலையில் அவர் தாம் தங்கியிருந்த விடுதியின் அறையை அந்த விடுதியின் வேலைக்காரி சுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கையில், படிப்பதற்காக அவர் முகப்பறைக்குச் சென்றார். அவர் தமது குறிப்புகளை மறுகண்ணோட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், வயலின் இசையைக் கேட்டார். அது அவரது கவன முனைப்பைச் சிதைத்தது, அவர் சிடுசிடுப்பானார். கடைசியில் அவர் தமது அறைக்குச் சென்று, அந்த சத்தம் பற்றி வேலைக்காரியிடத்தில் முறையிட்டார்.

அவள், “அந்த வயலின் இசைப்பது யார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டாள்.

“தெரியாது, யார் அவர்?”

“அவர் உலகப் புகழ் பெற்ற வயலின் இசைக் கலைஞரான யெகுதி மெனுஹின். அவர் இன்று இரவு நடத்தப் போகும் இசைக் கச்சேரிக்காகப் பயிற்சி செய்து கொண்டிருக்கின்றார்.”

அம்மனிதர் பெரிதும் வியப்புற்றார். அவரால் அதை நம்ப இயலவில்லை. அவர் உடனடியாக ஒரு நாற்காலியை எடுத்துக் கொண்டு முகப்பறைக்குத் திரும்பச் சென்று அங்கே அமர்ந்து, அம்மாபெரும் கலைஞர் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்ததைக் கவனிக்கலானார். தாம் அங்கு கேட்டிருந்தது பற்றிப் பிற்பாடு அவர் பின்வருமாறு கூறினார்: “அதை இசைத்தது யார் என்பதை நான் உணர்ந்த உடன், அது ஒரு அற்புதமான இசை நிகழ்ச்சியாக—நான் கேட்டவற்றிலேயே மிகவும் அழகிய இசையாக இருந்தது.”

நீங்கள் ஒரு தேவனுடைய பிள்ளையாயிருந்தால், உங்கள் வாழ்வில் (அவரது) இசையைக் கவனியுங்கள். நீங்கள் அதைத் தவறவிட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். அது எல்லா வேளைகளிலும் இசைக்கப்பட்டு, கேட்கப் படுவதற்காகக் காத்திருக்கின்றது. நாம் அதைக் கேட்டு இன்புறுவதற்காக அது காற்றில் கலந்து நிரம்பியுள்ளது. அது தேவனுடைய அன்பின் இசையாக உள்ளது. அந்த இசையை இசைப்பது யார் என்பதை நாம் உணர முடிந்தது என்றால், நாம் (நம்) வாழ்வை இதே விதமான வழியில் மீண்டும் ஒருக் காலும் நோக்க மாட்டோம்.

சிறப்புரிமை இரண்டு: நிலைநிறுத்தும் நம்பிக்கை

தேவனுடைய குடும்பத்தில் மிகச் சிறந்த விஷயமானது எப்பொழுதுமே இனி வர வேண்டியதாகவே உள்ளது. கிறிஸ்தவம் என்பது நம்பிக்கையின் மார்க்கமாக உள்ளது. தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்ற வகையில் நாம், நம்புதற்கரிய சுதந்தரத்திற்காக - தேவன் தாமே உத்தரவாதப்படுத்தியுள்ள சுதந்தரத்திற்காக—நம்பிக்கை கொண்டுள்ளோம் (1:14).

நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்ற வகையில் கிறிஸ்துவின் மகிமையில் பங்கேற்கும் நம்பிக்கை கொண்டவர்களாகவும் இருக்கின்றோம்

(ரோமர் 8:17). 1 யோவான் 3:2, “பிரியமானவர்களே, இப்பொழுது தேவனுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கிறோம், இனி எவ்விதமாயிருப்போமென்று இன்னும் வெளிப்படவில்லை; ஆகிலும் அவர் வெளிப்படும் போது அவர் இருக்கிற வண்ணமாகவே நாம் அவரைத் தரிசிப்பதினால், அவருக்கு ஒப்பாயிருப்போமென்று அறிந்திருக்கிறோம்” என்று கூறுகின்றது.

நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்ற வகையில், பரலோகம் என்று அழைக்கப்படும் ஓரிடத்தில் எல்லாவற்றிலும் மாபெரும் குடும்ப மறு ஒன்றிணைப்பின் மீது நம்பிக்கை கொண்டுள்ளோம். அங்கு நாம் கர்த்தருடனும் தேவனுடைய குடும்பத்துடனும் என்றென்றைக்கும் இருப்போம் (1 தெச. 4:17). நாம் அடிக்கடி பாடும் பின்வரும் பாடல் அடிகளைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்:

சில வேளைகளில் நாம் ஒன்றுகூடி சிரிக்கிறோம்
 சில வேளைகளில் நாம் அழுகிறோம்;
 சில வேளைகளில் இதய வலிகளையும் பெருமூச்சுக்களையும்
 ஒன்றாய் நாம் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறோம்;
 சில வேளைகளில் நாம், பரலோகத்தில்
 தேவனின் குடும்பத்திற்கு யாவரும் செல்கையில்
 அது எவ்வாறு இருக்குமென்று
 ஒன்றாய்க் கனவு காண்கின்றோம்.³

நமது நம்பிக்கை என்பது சுவிகரிக்கப்படுதலின் சிறப்புரிமைகளில் ஒன்றாக இருக்கும் காரணத்தினால் இந்தப் பாடலைப் பாடுவதற்கு நாம் நமது குரல்களை எழுப்புகின்றோம்.

சுவிகரிக்கப்படுதல்: இதன் பொறுப்புகள்

சுவிகரிக்கப்படுதல் “என்பதன் சொற்பொருளில்தான் கிறிஸ்தவ வாழ்வு முழுமையும் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியதாக உள்ளது”⁴ என்று J. I. பேக்கர் அவர்கள் கூறினார். இயேசு தாம் யார் என்பதை - தேவனுடைய குமாரன் என்பதை - அறிந்திருந்தபடியால் அவர் தாம் வாழ்ந்த மாதிரியிலான அவ்வாழ்வை மேற்கொண்டிருந்தார். தேவன் நமது தந்தையாக உள்ளார், நாம் அவருடைய பிள்ளைகளாக உள்ளோம் என்ற அறிவானது நமது வாழ்வை நாம் வாழும் வழிமுறையை வடிவமைக்க வேண்டும். இதை இயேசு மலைப்பிரசங்கத்தில் வலியுறுத்தினார். அந்தப் பிரசங்கத்தில் இயேசு, தேவனைத் தந்தையென்று அறிபவர்கள் யார் என்பது பற்றிக் கூறியது என்ன என்பதைக் கவனியுங்கள்:

1. நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்ற வகையில் வாழ வேண்டும். தேவனைப் போன்றே செயல்படுவதால் நாம் இதைச் செய்கின்றோம். இயேசு, “உனக்கடுத்தவனைச் சிநேகித்து, உன் சத்துருவைப் பகைப்பாயாக என்று சொல்லப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள். நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியுங்கள்; உங்களைச் சபிக்கிறவர்களை ஆசீர்வதியுங்கள்; உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்

களுக்காகவும் ஜெபம் பண்ணுங்கள். இப்படிச் செய்வதினால் நீங்கள் பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவுக்குப் புத்திரராயிருப்பீர்கள்...” என்று கூறினார் (மத். 5:43-45).

தேவனுடைய பிள்ளையாக வாழ்தல் என்றால் தேவனைப் போலச் செய்தல் என்று அர்த்தப்படுகின்றது. மேலும் இது பிதாவுக்கு கனம் கொண்டு வருதல் என்றும் அர்த்தப்படுகின்றது, நாம் “... மனுஷர் உங்கள் நற்கிரியை களைக் கண்டு, பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவை மகிமைப் படுத்தும்படி, உங்கள் வெளிச்சம் அவர்கள் முன்பாகப் பிரகாசிக்கக் கடவது” (மத். 5:16) என்று வாசிக்கின்றோம்.

நாம் தேவனைப் போலச் செய்வதினால், தேவனுக்குக் கனம் கொண்டு வருதலினால், மனிதரை அல்ல, ஆனால் தேவனைப் பிரியப்படுத்துவதையே நம்முடைய நிலைத்த குறிக்கோளாய்க் கொண்டிருப்பதினால் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக வாழ்கின்றோம். மற்றும் “மனுஷர் காண வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு முன்பாக உங்கள் தர்மத்தைச் செய்யாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்; செய்தால், பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவினிடத்தில் உங்களுக்குப் பலனில்லை” (மத். 6:1).

2. நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்ற வகையில் ஜெபிக்க வேண்டும். சுகிரிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் என்ற வகையில் நாம் தேவனிடத்தில், “பரமண்டலங்களிலிருக்கிற எங்கள் பிதாவே” (மத். 6:9) என்று ஜெபிக்கின்றோம். நாம் ஒரே விஷயங்களைக் கருத்தற்ற விதத்தில் மீண்டும் மீண்டுமாகப் பிதாவிடத்தில் கூறுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும் (மத். 6:7, 8). நாம் தாராளமாகவும் தைரியமாகவும் ஜெபிக்க முடியும். “கேளுங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்; தேடுங்கள், அப்பொழுது கண்டடைவீர்கள்; தட்டுங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்குத் திறக்கப்படும்” (மத். 7:7).

3. நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்ற வகையில் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும். நாம் அவசியமற்ற/தேவையற்ற வருத்தம் அல்லது கவலை இன்றி வாழ முடியும். நாம் கொண்டுள்ள உண்மையான தேவைகளை நமது பிதா கவனித்துத் தேவையானவற்றை அளிப்பார் என்ற நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றோம். “இவைகளையெல்லாம் அஞ்ஞானி கள் நாடித் தேடுகின்றார்கள்; இவைகளெல்லாம் உங்களுக்கு வேண்டியவை கள் என்று உங்கள் பரம பிதா அறிந்திருக்கிறார். முதலாவது தேவனுடைய இராஜ்யத்தையும் அவருடைய நீதியையும் தேடுங்கள், அப்பொழுது இவைகளெல்லாம் உங்களுக்குக் கூடக் கொடுக்கப்படும்” (மத். 6:32, 33).

சுகிரித்தல் தனது சிறப்புரிமைகளைக் கொண்டுள்ளது, மற்றும் அது தனது பொறுப்புக்களையும் கொண்டுள்ளது. நம்மில் பெரும்பாலோர் நமது பெற்றோர் சில வேளைகளில் நம்முடன் அமர்ந்து குடும்பப் பெயரைக் கணப்படுத்துமாறு நம்மை உற்சாகப்படுத்தியதை நினைவுகூர முடியும்.

தேவனுடைய குடும்பத்திற்கும் இதே விஷயம் அவசியமானதாக உள்ளது. நமது சிறப்புரிமைகளுடன் பொறுப்புக்களும் வருகின்றன. நாம் இவ்விரண்டில் ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்றைக் கொண்டிருக்க இயலாது.

தேவனுடைய குடும்பத்திற்குள் சவிகரிக்கப்பட்டு இருத்தலின் சிறப்புரிமையானது தேவனுடைய குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களாய் வாழும் பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளதாகவும் இருக்கின்றது.

முடிவுரை

“இன்னும் வருங்காலத்தில் தேவன் நமக்கு வைத்திருக்கும் ஆச்சரியப் படத்தக்கவைகளை, இப்போது நாம் கடந்து சென்று அனுபவிப்பவைகளோடு ஒப்பிடும் போது இவை ஒன்றுமில்லாதவைகளுக்கும் குறைவானதாகவே உள்ளன என்று நான் எண்ணுகிறேன். தேவனுடைய புத்திரர் தங்களுக்குச் சொந்தமானவைகளோடு வெளிப்படும் அற்புதமான காட்சியைக் காண, சிருஷ்டிப்பு முழுவதும் ஆவலோடே காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன” (ரோமர் 8:18, 19; J.B. பிலிப்ஸின் மொழிபெயர்ப்பு). இது, முழுப்படைப்பும் - பரலோக ஜீவிகள் உட்படப் படைப்பு முழுவதும் - மாபெரும் கூட்டமாக ஒன்றுகூடி, திரைகள் திறக்கப்படுவதற்காக மூச்சு முட்டக் காத்திருத்தல் போன்றதாக உள்ளது. காலத்தின் முடிவில் கடைசியாக அது நடக்கின்ற பொழுது, படைப்பு முழுமையும் திகைப்பில் பெருமூச்சு விடும். தேவன் தம்முடைய சவிகாரப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துள்ள மகிமைக்குப் பதில்செயலை அவர்கள் செய்கையில், அந்த சத்தமானது அண்டம் முழுவதிலும் கேட்கப்படும்.

குறிப்புகள்

¹J. I. Packer, *Knowing God* (Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1973), 182. ²William Barclay, *The Letters to the Galatians and Ephesians*, The Daily Study Bible Series, rev. ed. (Philadelphia: Westminster Press, 1976), 80. ³Lanny Wolfe, “God’s Family,” *Songs of Faith and Praise* (West Monroe, La.: Howard Publishing Co., 1994), 744. © 1974 Lanny Wolfe Music/ASCAP. All rights controlled by Pathway Music, P.O. Box 2250, Cleveland, TN 37320. Used by Permission. ⁴Packer, 190.